

Ježto činnost, kterou st-l vyvíjel, nedá se subsumovati pod vedení a provádění stavby, a není vyhražena oprávněným živnostníkům stavebním, přiči se nař. rozhodnutí zákonu.

Č. 8754.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: I. V dáv. řadě není stanovena určitá lhůta pro vydání plat. příkazu, jejíž nedodržení by zbavovalo nabyvatele ručení za dávku. — II. Nedobytnost dávky na zciziteli není podmíněna tím, že vyměřovací úřad sporem provedl odpůrčí nároky podle zákona č. 337/1914 ř. z. — III. Zadržení cestovního pasu zcizitelova není exekučním prostředkem k vydobytí dávky. — IV. Má nabyvatel nárok na to, aby zcizitel deponoval určitou částku na zaručení dávky?

(Nález ze dne 22. září 1930 č. 23.093/28.)

Prejudikatura: Boh. A 4399/25.

Věc: Vladimír H. a Bohumila G. v Brně proti moravskému zemskému výboru o dávku z přírůstku hodnoty.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Smlouvou trhovou z 25. ledna 1919 prodán dům č. ... ve V. Plat. rozkazem záručním z 28. ledna 1924 byl st-lům jako nabyvatelům předepsán zbytek dávky 4.016'90 Kč, ježto stala se nedobytnou u prodávatelů. Žal. úřad zamítl nař. rozhodnutím podané odvolání. —

O stížnosti nss uvážil:

St-lé namítají nezákonnost nař. rozhodnutí resp. záručního platebního rozkazu v podstatě z důvodu, že dávka stala se na zcizitelích nedobytnou zaviněním obce jako vyměřovacího úřadu. Vytýkají v tom směru především, že obec počínala si při předpisu dávky liknavě, vydavši plat. rozkaz až 15. září 1919, tedy po více než 1/2 roku po tom, co jí došlo oznámení o převodu. V této okolnosti však žal. úřad právem neshledal nějakého zavinění obce, neboť nějaká určitá lhůta pro vydání plat. rozkazu není v dáv. řádu ve prospěch nabyvatelů stanovena, a prodlení v daném případě není takové, aby zřejmě přesahovalo dobu pro vydání plat. rozkazu o dávce normálně potřebnou a přiměřenou.

Stejně bezdůvodnou je námitka shledávající zavinění obce v tom, že odpůrčí žalobou nevzala v odpor smlouvu, kterou zcizitelé své bytové zařízení postoupili dceři a zeťovi, a dále že se neodvolala z rozsudku první stolice, vydaného o excindační žalobě manželů D. V prvním směru odkazuje se na důvody nál. Boh. A 4399/25, kde na základě obdobného ustanovení česk. dáv. řádu vysloveno, že nedobytnost dávky na zciziteli není podmíněna tím, aby vyměřovací úřad sporem provedl odpůrčí nároky ve smyslu zák. č. 337/1914 ř. z. V druhém směru stačí uvést, že obec pro své stanovisko, upustiti od odvolání v excindačním sporu, měla dostatečnou oporu v dobrém zdání svého právního zástupce z 22. ledna 1924, podle něhož odvolání nemělo naději na úspěch.

Rovněž neodůvodněnou je výtku, že obec neopatřila si zaplacení dlužné dávky zadržením cestovního pasu zcizitelky Emy F. koncem r. 1920 resp. počátkem r. 1921. Odepření vydání cestovního pasu podle nař. č. 87/18 resp. č. 46/19, která st-lům patrně tanou na mysli, není exekucním prostředkem k dobývání dlužných veř. dávek, nýbrž opatřením policejním, které nespadá do působnosti úřadu dávky vyměřujícího, nýbrž úřadu policejního, a nemůže proto již z tohoto důvodu vydání cestovního pasu Emě F. býti pokládáno za zaviněné opomenutí náležité opatrnosti úřadu dávku vyměřujícího.

Posléze je také neodůvodněnou námitka, že obec dala notáři Dru M. nesprávné informace o výši dávky. St-lé měli podle § 15 odst. 2 mor. dávk. ř. možnost žádati na vyměřovací úřadu, aby jim oznámil částku dávky, nad kterou nesmí na nich ručení býti požadováno. Tohoto prostředku použití opomenuli. Na to, aby deponována byla u notáře částka přiměřená k úhradě dávkové povinnosti zcizitelů, nároku neměli, a nemůže tedy ani eventuelní nesprávná informace, daná obcí o výši částky, která by k tomu účelu byla přiměřenou, býti pokládána za zavinění obce vůči stěžovatelům.

St-lé vytýkají však dále jako zavinění obce, které způsobilo nedobytnost dávky na zcizitelích, že plat. rozkaz — ač zciziteli byli manželé Josef a Ema F. — byl vydán pouze na Josefa F., čímž způsobeno, že návrh na povolení exekuce, podaný v září 1920, pokud jde o Emu F., byl zamítnut pro nedostatek exekučního titulu, dále že plat. rozkaz byl doručen notáři Dru M., ač adresa zcizitelů podle spisů byla vyměřovacímu úřadu již od 7. září 1919 známa a Dr. M. nebyl zciziteli zmocněn, takže přijetí plat. rozkazu odepřel, posléze, že exekuční návrh podán bez důvodu až v září 1920 a že při podání tohoto návrhu staly se vinou vymáhající obce formelní chyby (plat. rozkaz připojen jen v jednoduchém opisu a pravoplatnost a vykonatelnost jeho nebyla potvrzena), takže byl návrh zamítnut a tím zmeškáno výmožení exekuce proti zcizitelům v době, kdy byla by bývala ještě úspěšna.

St-lé uplatňovali veškery tyto námitky již v rekursu na žal. úřad. Není pochybnosti, že vytýkané chyby při předpisování a vymáhání dávky šly by na vrub obce, resp. vyměřovacího úřadu, který je povinen při předpisování a vymáhání dávky šetřit všech formelních předpisů, jichž zachováním je podmíněn úspěch jeho kroků, a pokud by oněmi chybami bylo způsobeno, že dávka nebyla na zcizitelích vydobytá v době, kdy to podle majetkových poměrů jejich bylo možno, bylo by nutno vyvoditi z nich závěr, že nedobytnost dávky nastala zaviněním vyměřovacího úřadu a že vyměřovací úřad nemůže následkem toho dávku, která jeho vinou stala se nedobytnou, předsati nabyvatelům. Ačkoli šlo tedy o skutečnosti a námitky pro právní posouzení věci směřovatelné, žal. úřad se jimi blíže nezabýval, a ani po stránce skutkové ani po stránce právní neodůvodnil, proč k nim nebéře zřetele. — — —

Č. 8755.

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní:
Okolnost, že zaměstnavatel učňů je sám v zaměstnavatelském poměru